

намърятъ убѣжище въ Балкана. Отъ поройния дъждъ рѣка Росица бѣше придошла и тѣ не можахъ да намърятъ бродъ да я преминатъ. Принудиха се да влѣзатъ въ Севлиево и тамъ да се укриятъ.

Три дни се кри Стефанъ въ една кжщичка край грала. Но и тука се намъри предателъ, който доведе турскитѣ заптиета и войници при убѣжешето на младия бунтовникъ¹⁾, водачътъ и душата на севлиевскитѣ съзаклятници. Турцитѣ го улови-ха и откараха, вързанъ, потъналъ въ калъ, въ тъмницата. Следъ него арестуваха и другитѣ по-видни членове на севлиевския революционенъ комитетъ.

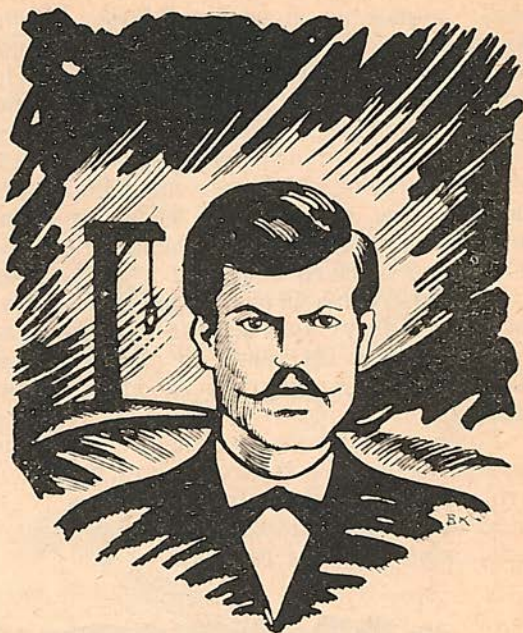
Сабдулахъ - ефенди започна разследването на затворникитѣ. Най-напредъ заведоха Стефана въ яхъра подъ затвора. Вързаха краката му за гредитѣ на тавана и го провисиха надолу съ главата. Извиваха месата му съ клещи; скубаха мустацитѣ му, забиваха клечки подъ ноктитѣ му. И презъ всичкото време мжчителитѣ му го питаха:

— Казвай, кои сж другаритѣ ти!

Но Стефанъ бѣше твърдъ. Стискаше жбитѣ си отъ страшнитѣ болки, но устата му думица не промълвиха. Крепѣше го вѣрата въ светостъта на дѣлото, за което бѣше готовъ да понесе всички мжчения и страдания, дори да посрещне смъртъта съ усмивка. Той знаеше, че свободата се добива съ кръвъ и жертви.

На съчувствията на другаритѣ си, затворени при него, той казваше:

— За мене спасение нѣма. Тур-

цитѣ знаятъ, че азъ съмъ ви водачътъ. Но нѣма да ви издамъ. Азъ се жертвувамъ за васъ. Жалъ ми е само, че не мога да умравъ бой за свободата, а ще увисна на бѣсилката, като обикновенъ разбойникъ.

* * *

Въ началото на м. май 1876 г. Стефанъ Пешевъ и другаритѣ му бѣха закарани въ Търново, дето бѣше учреденъ извънреденъ сждъ подъ председателството на Али Шефикъ бей, пратенъ нарочно отъ Цариградъ, за да сжди възстаницитѣ. Тукъ Стефанъ се избави отъ истезанията, но не се спаси. Въ затвора се среща съ Бача Кира, народенъ поетъ и водачъ на четата, която загина въ Дръновския манастиръ.

Като осждиха Бача Кира на смъртъ, той най-напредъ се прости съ Стефана:

¹⁾ Едва 22 годишенъ.